

ligere har gjort opmærksom paa, Ministeriet har i en Skrivelse af 9de April 1887 udtalt, at det maa overlades til Læreren, om han vil lægge Bibelhistorien eller Lærebogen til Grund. Jeg nærer ingen Tvivl om, at der fra Myndighedernes Side, hvis det da ikke er rene Karrikaturer af Myndigheder, ikke lægges Læreren nogen Hindring i Vejen i den Sag, saa at man kunde efter de faktiske Forhold i og for sig ogsaa bruge Udtrykket „Kristendomskundskab“, og da det synes, at den ærede Minister sætter Pris paa, at det kommer til at staa der, har jeg i og for sig intet derimod, fordi jeg mener, at det i Realiteten bliver det samme. Men hvad der udtrykker min og ganske sikkert Flerallets Tanke bedst, er af de Grunde, jeg har nævnt, det Udtryk, der er brugt i Flerallets Forslag Nr. 26: „Religion paa Grundlag af Bibelhistorie“. Saa et Par Ord til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører nævnte ganske sikkert ikke i denne Sammenhæng mit Navn, men omtalte mig derimod sammen med nogle flere, idet han sagde, at vi vare gaaede i det ærede Medlems for Beringes (H. Holm) Spor, da vi kritiserede Betænkningen og sagde, at Indledningen lovede mere, end selve Betænkningen holdt. Jeg behøver ikke at gaa i nogens Spor for at faa dette ud, saa meget har jeg kunnet læse mig til, at det var for store Ord til at begynde med og for smaa Resultater til Slut. Den ærede Ordfører har ogsaa haft for lidt Tiltro til min Opfattelsesevne, naar han troede, at jeg forstod det saadan, som om der hele Landet over vilde blive oprettet enklassemde Skoler med 35 Børn, bestyret af en ueksamineret Lærer, det har jeg slet ikke ment. Jeg har derimod faaet ud af disse to Vædringsforslag Nr. 19 og 59 — det er en Skam, at de ere adskilte saa langt fra hinanden, det er to Tvillinger, som aabenbart kunde have Fornøjelse af at være lidt nærmere ved hinanden — at det kan gaa saadan til, at en ueksamineret Lærer kan sidde med en Klasse paa 35 Børn i en Alder af 7—14 Aar. Jeg har endogsaa faaet ud ved at læse det noget nøjere igennem og efter at høre, hvad den ærede Ordfører sagde, at han kan sidde med betydelig flere, idet det skal være i to paa hinanden følgende Aar, at det skal gaa op over dette Tal; det kan altsaa gaa op til 40, ja, til 45 Børn i en Alder af 7—14 Aar. Jeg finder ikke, at en saadan Vædring har sin Plads i en Skolelov, der ganske særlig skal højne Undervisningen, Kundskabsniveauet i det danske Folk.

Saa er der fra forskellige Sider — det ærede Medlem for Afsens (Berntsen) begyndte paa en meget blid Maade, hvad han ogsaa havde Grund til, det blev fortsat af den ærede Ordfører og yderligere fortsat af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (M. Nielsen) — gjort Indvendinger mod, at jeg havde udtalt, at der vistens en vis Mistillid til Sogneraadene ved den Maade, hvorpaa man jog dem ud af det Arbejde, de havde, og satte andre i deres Sted. Jeg tror nu, at den ærede Ordfører helst skulde have undværet den Hjælp, han fik af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds. Saa vidt jeg kunde høre det ærede Medlem her, saa var Grundlaget for hans Argumentation dette, at Sogneraadene jo vare en Institution, der bestod af tilfældige Medlemmer, der kunde ikke være Tale om Mistillid. Jeg ved ikke, om jeg har forstaaet det ærede Medlem ret. Vare jeg kunde faa det at vide, saa var jeg maaske fri for at gaa videre, men det kan jeg ikke. Hvis jeg har forstaaet det ærede Medlem ret, kan man ikke have Mistillid til en Institution, men saa kan det ærede Medlem heller ikke have Mistillid til et eller andet Ministerium, thi det er ogsaa en Institution, bestaaende af tilfældige Medlemmer, i Dag en, i Morgen en anden, i Dag nogle og om 19 Aar nogle andre. Man kan dog meget godt have Mistillid til en Institution. Jeg kan ikke komme bort fra, at der ved dette Vædringsforslag vises en ikke ringe Mistillid til Sogneraadene. Nu har jeg nok hørt den ærede Ordfører oplæse nogle Linier fra nogle Sogneraad — jeg tror, det var i Viborg Amt — hvor de netop sige, at de ville beholde Indstillingsretten, men de ere villige til at afgive den, dersom det bliver til Gunst for Skoledistriktets Beboere. Saa drog den ærede Ordfører en rask lille Slutning og sagde, at Sogneraadene deroppe i alt Fald have ikke noget imod, at Sognets øvrige Beboere komme til at overtage Indstillingsretten, som Sogneraadet for har haft. Der er ikke saa lidt af en Fortolkning i dette, thi det er jo muligt i de enkelte Tilfælde, hvor nu et Skoleembede bliver ledigt, og det, naar man gaar frem efter den ærede Ordførers Forslag, bliver Skolekommissionen, der er valgt af en hel Del af Sognets Beboere, som faar Indstillingsret, at da netop Skoledistriktets Beboere ere stift mod den Skolekommission, der nu sidder og som nu altsaa indstiller til dette Skoledistrikts Skoleembede; maaske er den i absolut Modstrid med Skoledistriktets Beboere, og saa kan den ærede Ordfører ikke sige, at det